

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 630/2016 -16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 10. augusta 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOŠŤ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava, zastúpenej Advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingová 4, Bratislava, v mene ktorej koná advokát doc. JUDr. Branislav Fridrich, PhD., vedené pod spisovými značkami: Rvp 500/2015, Rvp 501/2015, Rvp 502/2015, Rvp 503/2015, Rvp 504/2015, Rvp 505/2015, Rvp 506/2015, Rvp 507/2015, Rvp 508/2015, Rvp 509/2015, Rvp 510/2015, Rvp 511/2015, Rvp 512/2015, Rvp 513/2015, Rvp 514/2015, Rvp 542/2015, Rvp 543/2015, Rvp 544/2015, Rvp 545/2015, Rvp 546/2015, Rvp 547/2015, Rvp 548/2015, Rvp 549/2015, Rvp 1047/2015, Rvp 1048/2015, Rvp 1049/2015, Rvp 1050/2015, Rvp 1051/2015, Rvp 1052/2015, Rvp 1053/2015, Rvp 1054/2015, Rvp 1055/2015, Rvp 1056/2015, Rvp 1057/2015, Rvp 1558/2015, Rvp 1559/2015, Rvp 1560/2015, Rvp 1561/2015, Rvp 1562/2015, Rvp 1563/2015, Rvp 1564/2015, Rvp 1565/2015, Rvp 1566/2015, Rvp 1567/2015, Rvp 1568/2015, Rvp 1569/2015, Rvp 1570/2015, Rvp 1608/2015, Rvp 1609/2015, Rvp 1610/2015, Rvp 1611/2015, Rvp 1612/2015, Rvp 2634/2015, Rvp 2635/2015, Rvp 2636/2015, Rvp 2637/2015, Rvp 2638/2015, Rvp 2639/2015, Rvp 2640/2015, Rvp 2641/2015, Rvp 2642/2015, Rvp 2643/2015, Rvp 2644/2015, Rvp 5445/2015, Rvp 5446/2015, Rvp 5447/2015, Rvp 5448/2015, Rvp 5449/2015, Rvp 5450/2015, Rvp 5451/2015, Rvp 5452/2015, Rvp 5457/2015, Rvp 5458/2015, Rvp 5459/2015, Rvp 5460/2015, Rvp 5461/2015, Rvp 5462/2015, Rvp 5463/2015, Rvp 5464/2015, Rvp 5465/2015, Rvp 5466/2015, Rvp 5467/2015, Rvp 5468/2015, Rvp 5469/2015, Rvp 5470/2015, Rvp 5773/2015, Rvp 5774/2015, Rvp 5775/2015,

Rvp 5776/2015, Rvp 5777/2015, Rvp 5778/2015, Rvp 5779/2015, Rvp 5780/2015, Rvp 5823/2015, Rvp 5824/2015, Rvp 5825/2015, Rvp 5826/2015, Rvp 5827/2015, Rvp 5828/2015, Rvp 5829/2015, Rvp 5830/2015, Rvp 5874/2015, Rvp 5875/2015, Rvp 5876/2015, Rvp 6322/2015, Rvp 6323/2015, Rvp 6324/2015, Rvp 6325/2015, Rvp 6326/2015, Rvp 6327/2015, Rvp 6328/2015, Rvp 6329/2015, Rvp 6330/2015, Rvp 6331/2015, Rvp 6332/2015, Rvp 6333/2015, Rvp 6334/2015, Rvp 6335/2015, Rvp 6336/2015, Rvp 6455/2015, Rvp 6456/2015, Rvp 6457/2015, Rvp 6458/2015, Rvp 6459/2015, Rvp 6460/2015, Rvp 6461/2015, Rvp 6462/2015, Rvp 6463/2015, Rvp 6464/2015, Rvp 6465/2015, Rvp 6466/2015, Rvp 6467/2015, Rvp 6468/2015, Rvp 6469/2015, Rvp 6470/2015, Rvp 6471/2015, Rvp 6472/2015, Rvp 6473/2015, Rvp 6474/2015, Rvp 6475/2015, Rvp 6476/2015, Rvp 6477/2015, Rvp 6478/2015, Rvp 6480/2015, Rvp 6481/2015, Rvp 7730/2015, Rvp 7731/2015, Rvp 7732/2015, Rvp 7733/2015, Rvp 7734/2015, Rvp 7735/2015, Rvp 7736/2015, Rvp 7737/2015, Rvp 7738/2015, Rvp 7739/2015, Rvp 7740/2015, Rvp 7741/2015, Rvp 7742/2015 a Rvp 7743/2015 vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Krajského súdu v Prešove sp. zn. 9 CoE 37/2012 z 25. septembra 2012 (Rvp 500/2015), sp. zn. 2 CoE 44/2012 z 31. mája 2012 (Rvp 501/2015), sp. zn. 17 CoE 196/2012 z 15. januára 2013 (Rvp 502/2015), sp. zn. 10 CoE 123/2012 z 28. februára 2013 (Rvp 503/2015), sp. zn. 21 CoE 31/2012 z 29. novembra 2012 (Rvp 504/2015), sp. zn. 24 CoE 41/2013 z 27. augusta 2013 (Rvp 505/2015), sp. zn. 8 CoE 98/2013 z 31. mája 2013 (Rvp 506/2015), sp. zn. 2 CoE 116/2012 z 29. novembra 2012 (Rvp 507/2015), sp. zn. 5 CoE 43/2013 z 18. apríla 2013 (Rvp 508/2015), sp. zn. 14 CoE 43/2012 zo 6. júla 2012 (Rvp 509/2015), sp. zn. 4 CoE 42/2012 z 24. augusta 2012 (Rvp 510/2015), sp. zn. 1 CoE 155/2012 z 19. decembra 2012 (Rvp 511/2015), sp. zn. 20 CoE 181/2012 z 31. októbra 2012 (Rvp 512/2015), sp. zn. 17 CoE 79/2013 zo 7. mája 2013 (Rvp 513/2015), sp. zn. 17 CoE 149/2012 z 18. októbra 2012 (Rvp 514/2015), sp. zn. 20 CoE 110/2013 z 30. augusta 2013 (Rvp 542/2015), sp. zn. 1 CoE 77/2013 z 13. júna 2013 (Rvp 543/2015), sp. zn. 16 CoE 209/2012 z 21. januára 2013 (Rvp 544/2015), sp. zn. 14 CoE 117/2012

z 13. februára 2013 (Rvp 545/2015), sp. zn. 20 CoE 204/2012 z 29. novembra 2012 (Rvp 546/2015), sp. zn. 7 CoE 8/2013 z 24. januára 2013 (Rvp 547/2015), sp. zn. 6 CoE 286/2012 z 31. januára 2013 (Rvp 548/2015), sp. zn. 22 CoE 12/2012 zo 17. októbra 2012 (Rvp 549/2015), sp. zn. 15 CoE 25/2012 zo 16. januára 2013 (Rvp 1047/2015), sp. zn. 6 CoE 74/2013 z 30. apríla 2013 (Rvp 1048/2015), sp. zn. 22 CoE 45/2012 zo 7. februára 2013 (Rvp 1049/2015), sp. zn. 1 CoE 83/2013 z 13. júna 2013 (Rvp 1050/2015), sp. zn. 2 CoE 109/2013 z 18. júla 2013 (Rvp 1051/2015), sp. zn. 1 CoE 45/2012 zo 16. augusta 2012 (Rvp 1052/2015), sp. zn. 12 CoE 9/2013 zo 14. marca 2013 (Rvp 1053/2015), sp. zn. 11 CoE 118/2012 z 29. apríla 2013 (Rvp 1054/2015), sp. zn. 10 CoE 22/2013 zo 14. marca 2013 (Rvp 1055/2015), sp. zn. 9 CoE 100/2012 z 1. februára 2013 (správne má byť „21. februára 2013“, pozn.) (Rvp 1056/2015), sp. zn. 17 CoE 148/2012 z 15. januára 2013 (Rvp 1057/2015), sp. zn. 1 CoE 144/2012 z 31. januára 2013 (Rvp 1558/2015), sp. zn. 24 CoE 8/2012 zo 16. novembra 2012 (Rvp 1559/2015), sp. zn. 9 CoE 63/2012 z 23. januára 2013 (Rvp 1560/2015), sp. zn. 7 CoE 101/2013 z 27. júna 2013 (Rvp 1561/2015), sp. zn. 12 CoE 76/2012 z 2. mája 2013 (Rvp 1562/2015), sp. zn. 2 CoE 91/2012 z 27. septembra 2012 (Rvp 1563/2015), sp. zn. 16 CoE 146/2013 z 30. septembra 2013 (Rvp 1564/2015), sp. zn. 17 CoE 153/2012 z 18. októbra 2012 (Rvp 1565/2015), sp. zn. 21 CoE 18/2012 z 28. decembra 2012 (Rvp 1566/2015), sp. zn. 22 CoE 3/2013 z 5. februára 2013 (Rvp 1567/2015), sp. zn. 25 CoE 47/2012 z 24. januára 2013 (Rvp 1568/2015), sp. zn. 4 CoE 169/2012 z 15. marca 2013 (Rvp 1569/2015), sp. zn. 19 CoE 44/2013 zo 14. mája 2013 (Rvp 1570/2015), sp. zn. 20 CoE 215/2012 z 28. decembra 2012 (Rvp 1608/2015), sp. zn. 1 CoE 169/2012 z 28. februára 2013 (Rvp 1609/2015), sp. zn. 17 CoE 195/2012 z 15. januára 2013 (Rvp 1610/2015), sp. zn. 26 CoE 26/2012 z 10. januára 2013 (Rvp 1611/2015), sp. zn. 14 CoE 16/2013 zo 4. júla 2013 (Rvp 1612/2015), sp. zn. 12 CoE 45/2013 zo 16. mája 2013 (Rvp 2634/2015), sp. zn. 1 CoE 38/2012 z 28. júna 2012 (Rvp 2635/2015), sp. zn. 9 CoE 84/2012 z 21. februára 2013 (Rvp 2636/2015), sp. zn. 2 CoE 45/2012 z 31. mája 2012 (Rvp 2637/2015), sp. zn. 5 CoE 21/2014 z 25. marca 2014 (Rvp 2638/2015), sp. zn. 13 CoE 97/2012 z 29. apríla 2013 (Rvp 2639/2015), sp. zn. 17 CoE 75/2013 z 30. apríla 2013 (Rvp 2640/2015), sp. zn. 18 CoE 111/2012

z 31. októbra 2012 (Rvp 2641/2015), sp. zn. 23 CoE 97/2013 zo 14. februára 2014 (Rvp 2642/2015), sp. zn. 23 CoE 42/2013 z 12. marca 2013 (Rvp 2643/2015), sp. zn. 15 CoE 9/2013 z 22. marca 2013 (Rvp 2644/2015), sp. zn. 21 CoE 1/2013 z 28. februára 2013 (Rvp 5445/2015), sp. zn. 20 CoE 77/2013 z 31. mája 2013 (Rvp 5446/2015), sp. zn. 15 CoE 25/2013 zo 7. augusta 2013 (Rvp 5447/2015), sp. zn. 24 CoE 43/2012 z 31. januára 2013 (Rvp 5448/2015), sp. zn. 10 CoE 55/2012 z 31. januára 2013 (Rvp 5449/2015), sp. zn. 26 CoE 21/2012 z 9. januára 2013 (Rvp 5450/2015), sp. zn. 20 CoE 4/2013 z 26. marca 2013 (Rvp 5451/2015), sp. zn. 6 CoE 284/2012 z 31. januára 2013 (Rvp 5452/2015), sp. zn. 22 CoE 53/2013 z 25. júna 2013 (Rvp 5457/2015), sp. zn. 8 CoE 3/2014 z 30. januára 2014 (Rvp 5458/2015), sp. zn. 14 CoE 3/2014 z 2. apríla 2014 (Rvp 5459/2015), sp. zn. 16 CoE 143/2013 z 24. októbra 2013 (Rvp 5460/2015), sp. zn. 5 CoE 132/2013 zo 17. septembra 2013 (Rvp 5461/2015), sp. zn. 8 CoE 173/2012 z 19. novembra 2012 (Rvp 5462/2015), sp. zn. 9 CoE 29/2012 z 11. decembra 2012 (Rvp 5463/2015), sp. zn. 2 CoE 15/2013 z 28. februára 2013 (Rvp 5464/2015), sp. zn. 4 CoE 27/2012 z 24. augusta 2012 (Rvp 5465/2015), sp. zn. 16 CoE 1/2013 z 21. januára 2013 (Rvp 5466/2015), sp. zn. 5 CoE 4/2014 z 30. januára 2014 (Rvp 5467/2015), sp. zn. 5 CoE 202/2012 z 28. februára 2013 (Rvp 5468/2015), sp. zn. 16 CoE 93/2013 z 20. mája 2013 (Rvp 5469/2015), sp. zn. 24 CoE 65/2013 z 22. novembra 2013 (Rvp 5470/2015), sp. zn. 23 CoE 122/2013 z 27. septembra 2013 (Rvp 5773/2015), sp. zn. 3 CoE 102/2013 z 28. júna 2013 (Rvp 5774/2015), sp. zn. 4 CoE 76/2013 z 12. júna 2013 (Rvp 5775/2015), sp. zn. 17 CoE 143/2013 z 26. septembra 2013 (Rvp 5776/2015), sp. zn. 23 CoE 50/2013 z 21. júna 2013 (Rvp 5777/2015), sp. zn. 23 CoE 70/2013 z 31. októbra 2013 (Rvp 5778/2015), sp. zn. 14 CoE 36/2013 zo 4. júla 2013 (Rvp 5779/2015), sp. zn. 23 CoE 152/2013 z 29. novembra 2013 (Rvp 5780/2015), sp. zn. 21 CoE 26/2014 z 25. marca 2014 (Rvp 5823/2015), sp. zn. 3 CoE 127/2013 z 25. októbra 2013 (Rvp 5824/2015), sp. zn. 1 CoE 4/2013 z 28. februára 2013 (Rvp 5825/2015), sp. zn. 23 CoE 68/2012 z 31. júla 2013 (Rvp 5826/2015), sp. zn. 5 CoE 140/2012 z 22. januára 2012 (správne má byť 22. januára 2013, pozn.) (Rvp 5827/2015), sp. zn. 10 CoE 77/2012 z 11. januára 2013 (Rvp 5828/2015), sp. zn. 4 CoE 60/2013 z 26. apríla 2013 (Rvp 5829/2015), sp. zn. 22 CoE 14/2012

z 29. januára 2013 (Rvp 5830/2015), sp. zn. 2 CoE 156/2012 z 31. januára 2013 (Rvp 5874/2015), sp. zn. 22 CoE 46/2013 z 2. júla 2013 (Rvp 5875/2015), sp. zn. 13 CoE 79/2012 z 26. februára 2013 (Rvp 5876/2015), sp. zn. 26 CoE 7/2014 z 19. februára 2014 (Rvp 6322/2015), sp. zn. 1 CoE 153/2012 z 31. januára 2013 (Rvp 6323/2015), sp. zn. 7 CoE 99/2013 z 31. mája 2013 (Rvp 6324/2015), sp. zn. 9 CoE 37/2013 z 28. augusta 2013 (Rvp 6325/2015), sp. zn. 21 CoE 123/2013 z 30. augusta 2013 (Rvp 6326/2015), sp. zn. 19 CoE 80/2013 z 20. júna 2013 (Rvp 6327/2015), sp. zn. 2 CoE 125/2013 z 27. augusta 2013 (Rvp 6328/2015), sp. zn. 23 CoE 171/2013 z 11. apríla 2014 (Rvp 6329/2015), sp. zn. 11 CoE 44/2012 z 30. augusta 2012 (Rvp 6330/2015), sp. zn. 6 CoE 95/2012 z 31. mája 2012 (Rvp 6331/2015), sp. zn. 20 CoE 189/2012 z 30. augusta 2012 (Rvp 6332/2015), sp. zn. 19 CoE 28/2014 z 15. apríla 2014 (Rvp 6333/2015), sp. zn. 2 CoE 23/2013 z 28. marca 2013 (Rvp 6334/2015), sp. zn. 2 CoE 26/2013 z 28. marca 2013 (Rvp 6335/2015), sp. zn. 25 CoE 63/2013 z 27. augusta 2013 (Rvp 6336/2015), sp. zn. 19 CoE 134/2013 zo 17. septembra 2013 (Rvp 6455/2015), sp. zn. 20 CoE 107/2013 z 30. augusta 2013 (Rvp 6456/2015), sp. zn. 6 CoE 137/2013 z 30. augusta 2013 (Rvp 6457/2015), sp. zn. 21 CoE 79/2013 z 30. apríla 2013 (Rvp 6458/2015), sp. zn. 21 CoE 40/2013 z 31. mája 2013 (Rvp 6459/2015), sp. zn. 25 CoE 2/2014 z 24. apríla 2014 (Rvp 6460/2015), sp. zn. 3 CoE 141/2012 z 13. februára 2013 (Rvp 6461/2015), sp. zn. 10 CoE 73/2012 z 11. januára 2013 (Rvp 6462/2015), sp. zn. 6 CoE 181/2012 z 28. septembra 2012 (Rvp 6463/2015), sp. zn. 14 CoE 97/2012 z 11. januára 2013 (Rvp 6464/2015), sp. zn. 6 CoE 177/2012 z 28. septembra 2012 (Rvp 6465/2015), sp. zn. 27 CoE 26/2014 z 20. júna 2014 (Rvp 6466/2015), sp. zn. 9 CoE 80/2013 z 21. januára 2014 (Rvp 6467/2015), sp. zn. 3 CoE 41/2013 z 19. apríla 2013 (Rvp 6468/2015), sp. zn. 3 CoE 96/2012 z 26. októbra 2012 (Rvp 6469/2015), sp. zn. 6 CoE 170/2013 z 27. decembra 2013 (Rvp 6470/2015), sp. zn. 21 CoE 48/2012 z 28. decembra 2012 (Rvp 6471/2015), sp. zn. 10 CoE 119/2012 z 21. februára 2013 (Rvp 6472/2015), sp. zn. 25 CoE 45/2012 z 18. apríla 2013 (Rvp 6473/2015), sp. zn. 15 CoE 29/2012 zo 16. januára 2013 (Rvp 6474/2015), sp. zn. 19 CoE 37/2012 z 12. júna 2012 (Rvp 6475/2015), sp. zn. 25 CoE 62/2013 z 9. júla 2013 (Rvp 6476/2015), sp. zn. 8 CoE 1/2013 z 25. februára 2013 (Rvp 6477/2015), sp. zn. 1 CoE 1/2013 z 28. februára 2013

(Rvp 6478/2015), sp. zn. 13 CoE 113/2012 z 28. februára 2013 (Rvp 6480/2015), sp. zn. 10 CoE 122/2012 z 21. februára 2013 (Rvp 6481/2015), sp. zn. 1 CoE 84/2012 z 27. septembra 2012 (Rvp 7730/2015), sp. zn. 21 CoE 26/2013 z 28. februára 2013 (Rvp 7731/2015), sp. zn. 14 CoE 79/2012 z 21. marca 2013 (Rvp 7732/2015), sp. zn. 12 CoE 16/2013 z 5. marca 2013 (Rvp 7733/2015), sp. zn. 23 CoE 8/2013 z 28. februára 2013 (Rvp 7734/2015), sp. zn. 21 CoE 4/2013 z 31. januára 2013 (Rvp 7735/2015), sp. zn. 2 CoE 59/2013 z 30. mája 2013 (Rvp 7736/2015), sp. zn. 10 CoE 59/2013 z 13. marca 2014 (Rvp 7737/2015), sp. zn. 24 CoE 33/2012 z 15. februára 2013 (Rvp 7738/2015), sp. zn. 4 CoE 97/2013 z 25. októbra 2013 (Rvp 7739/2015), sp. zn. 12 CoE 83/2013 z 30. augusta 2013 (Rvp 7740/2015), sp. zn. 4 CoE 153/2013 zo 6. novembra 2013 (Rvp 7741/2015), sp. zn. 4 CoE 109/2013 z 27. septembra 2013 (Rvp 7742/2015), sp. zn. 10 CoE 23/2013 z 28. novembra 2013 (Rvp 7743/2015) a postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu, ako aj uzneseniami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 ECdo 193/2013 z 21. augusta 2014 (Rvp 500/2015), sp. zn. 4 Oboer 84/2013 z 30. apríla 2014 (Rvp 501/2015), sp. zn. 3 ECdo 223/2013 z 9. októbra 2014 (Rvp 502/2015), sp. zn. 8 ECdo 110/2014 z 9. júla 2014 (Rvp 503/2015), sp. zn. 4 ECdo 117/2013 z 23. septembra 2014 (Rvp 504/2015), sp. zn. 4 ECdo 175/2014 z 23. septembra 2014 (Rvp 505/2015), sp. zn. 1 ECdo 98/2014 z 29. septembra 2014 (Rvp 506/2015), sp. zn. 3 ECdo 178/2013 z 23. septembra 2014 (Rvp 507/2015), sp. zn. 5 ECdo 237/2013 z 24. septembra 2014 (Rvp 508/2015), sp. zn. 4 ECdo 97/2013 z 23. septembra 2014 (Rvp 509/2015), sp. zn. 5 ECdo 274/2013 z 3. októbra 2014 (Rvp 510/2015), sp. zn. 2 Oboer 111/2013 z 30. septembra 2014 (Rvp 511/2015), sp. zn. 5 Oboer 110/2013 z 15. októbra 2014 (Rvp 512/2015), sp. zn. 3 Oboer 51/2014 z 29. septembra 2014 (Rvp 513/2015), sp. zn. 1 Oboer 373/2013 z 29. júla 2014 (Rvp 514/2015), sp. zn. 4 ECdo 137/2014 z 23. septembra 2014 (Rvp 542/2015), sp. zn. 3 Oboer 81/2014 z 29. septembra 2014 (Rvp 543/2015), sp. zn. 3 ECdo 172/2013 z 3. apríla 2014 (Rvp 544/2015), sp. zn. 3 ECdo 217/2013 z 28. októbra 2014 (Rvp 545/2015), sp. zn. 1 Oboer 204/2013 z 19. augusta 2014 (Rvp 546/2015), sp. zn. 4 ECdo 146/2013 z 26. mája 2014 (Rvp 547/2015), sp. zn. 5 ECdo 147/2013 z 9. apríla 2014 (Rvp 548/2015), sp. zn. 1 ECdo 104/2013 z 30. októbra 2014 (Rvp 549/2015), sp. zn. 1 ECdo 217/2013

zo 16. októbra 2014 (Rvp 1047/2015), sp. zn. 3 Oboer 319/2013 z 28. októbra 2014 (Rvp 1048/2015), sp. zn. 1 ECdo 38/2014 z 30. októbra 2014 (Rvp 1049/2015), sp. zn. 8 ECdo 36/2014 z 12. novembra 2014 (Rvp 1050/2015), sp. zn. 1 ECdo 108/2014 z 30. októbra 2014 (Rvp 1051/2015), sp. zn. 5 Oboer 324/2013 (správne má byť 5 Oboer 342/2013, pozn.) z 15. augusta 2014 (Rvp 1052/2015), sp. zn. 2 ECdo 43/2014 z 30. októbra 2014 (Rvp 1053/2015), sp. zn. 4 Oboer 258/2013 z 30. septembra 2014 (Rvp 1054/2015), sp. zn. 20 ECdo 20/2014 z 30. októbra 2014 (Rvp 1055/2015), sp. zn. 4 Oboer 171/2013 z 30. septembra 2014 (Rvp 1056/2015), sp. zn. 8 ECdo 18/2014 z 8. októbra 2014 (Rvp 1057/2015), sp. zn. 1 ECdo 269/2013 z 27. novembra 2014 (Rvp 1558/2015), sp. zn. 6 ECdo 309/2013 z 26. novembra 2014 (Rvp 1559/2015), sp. zn. 2 Oboer 131/2013 z 22. októbra 2014 (Rvp 1560/2015), sp. zn. 6 ECdo 266/2013 z 26. novembra 2014 (Rvp 1561/2015), sp. zn. 1 Oboer 235/2014 z 3. novembra 2014 (Rvp 1562/2015), sp. zn. 6 ECdo 323/2013 z 26. novembra 2014 (Rvp 1563/2015), sp. zn. 5 ECdo 220/2014 z 8. decembra 2014 (Rvp 1564/2015), sp. zn. 3 ECdo 229/2013 z 27. novembra 2014 (Rvp 1565/2015), sp. zn. 8 ECdo 147/2014 z 28. októbra 2014 (Rvp 1566/2015), sp. zn. 6 ECdo 146/2013 z 11. júna 2014 (Rvp 1567/2015), sp. zn. 5 Oboer 152/2013 z 25. novembra 2014 (Rvp 1568/2015), sp. zn. 3 ECdo 246/2013 z 27. novembra 2014 (Rvp 1569/2015), sp. zn. 7 ECdo 256/2014 z 27. októbra 2014 (Rvp 1570/2015), sp. zn. 5 Oboer 61/2013 z 25. novembra 2014 (Rvp 1608/2015), sp. zn. 6 ECdo 145/2013 z 23. júla 2014 (Rvp 1609/2015), sp. zn. 8 ECdo 42/2014 z 18. novembra 2014 (Rvp 1610/2015), sp. zn. 6 ECdo 255/2013 z 30. septembra 2014 (Rvp 1611/2015), sp. zn. 1 ECdo 69/2014 z 13. novembra 2014 (Rvp 1612/2015), sp. zn. 1 Oboer 277/2014 z 3. novembra 2014 (Rvp 2634/2015), sp. zn. 2 Oboer 86/2013 z 22. októbra 2014 (Rvp 2635/2015), sp. zn. 5 Oboer 185/2013 z 25. novembra 2014 (Rvp 2636/2015), sp. zn. 2 Oboer 260/2013 z 30. septembra 2014 (Rvp 2637/2015), sp. zn. 8 ECdo 180/2014 z 10. decembra 2014 (Rvp 2638/2015), sp. zn. 3 Oboer 371/2013 z 19. novembra 2014 (Rvp 2639/2015), sp. zn. 3 ECdo 279/2013 z 8. decembra 2014 (Rvp 2640/2015), sp. zn. 7 ECdo 266/2014 z 20. novembra 2014 (Rvp 2641/2015), sp. zn. 8 ECdo 190/2014 z 10. decembra 2014 (Rvp 2642/2015), sp. zn. 7 ECdo 279/2014 z 27. októbra 2014 (Rvp 2643/2015), sp. zn. 1 Oboer 233/2014 z 3. novembra 2014 (Rvp 2644/2015), sp. zn. 4 Oboer 162/2013 z 30. mája 2014 (Rvp 5445/2015),

sp. zn. 1 Oboer 154/2014 z 27. januára 2015 (Rvp 5446/2015), sp. zn. 1 Oboer 156/2014 z 27. januára 2015 (Rvp 5447/2015), sp. zn. 6 ECdo 183/2013 z 23. júla 2014 (Rvp 5448/2015), sp. zn. 5 ECdo 106/2014 z 30. januára 2015 (Rvp 5449/2015), sp. zn. 1 Oboer 258/2014 z 20. januára 2015 (Rvp 5450/2015), sp. zn. 3 ECdo 104/2014 zo 14. januára 2015 (Rvp 5451/2015), sp. zn. 3 ECdo 271/2013 zo 14. januára 2015 (Rvp 5452/2015), sp. zn. 7 ECdo 87/2014 z 28. januára 2015 (Rvp 5457/2015), sp. zn. 5 ECdo 137/2014 zo 4. februára 2015 (Rvp 5458/2015), sp. zn. 5 ECdo 240/2014 zo 4. februára 2015 (Rvp 5459/2015), sp. zn. 7 ECdo 93/2014 z 28. januára 2015 (Rvp 5460/2015), sp. zn. 1 ECdo 235/2014 z 28. januára 2015 (Rvp 5461/2015), sp. zn. 7 ECdo 196/2014 z 28. januára 2015 (Rvp 5462/2015), sp. zn. 7 ECdo 147/2014 z 20. novembra 2014 (Rvp 5463/2015), sp. zn. 7 ECdo 77/2014 z 11. decembra 2014 (Rvp 5464/2015), sp. zn. 3 Oboer 346/2013 z 19. novembra 2014 (Rvp 5465/2015), sp. zn. 5 ECdo 164/2013 z 10. júla 2014 (Rvp 5466/2015), sp. zn. 5 ECdo 118/2014 zo 4. februára 2015 (Rvp 5467/2015), sp. zn. 4 ECdo 314/2013 z 26. novembra 2014 (Rvp 5468/2015), sp. zn. 5 ECdo 230/2014 zo 4. februára 2015 (Rvp 5469/2015), sp. zn. 7 ECdo 103/2014 z 28. januára 2015 (Rvp 5470/2015), sp. zn. 5 ECdo 99/2014 zo 4. februára 2015 (Rvp 5773/2015), sp. zn. 3 ECdo 39/2014 z 29. januára 2015 (Rvp 5774/2015), sp. zn. 5 ECdo 130/2014 zo 4. februára 2015 (Rvp 5775/2015), sp. zn. 5 ECdo 45/2014 z 30. januára 2015 (Rvp 5776/2015), sp. zn. 4 Oboer 78/2014 z 30. decembra 2014 (Rvp 5777/2015), sp. zn. 5 ECdo 139/2014 zo 4. februára 2015 (Rvp 5778/2015), sp. zn. 5 ECdo 86/2014 zo 4. februára 2015 (Rvp 5779/2015), sp. zn. 5 ECdo 159/2014 zo 4. februára 2015 (Rvp 5780/2015), sp. zn. 4 ECdo 210/2014 zo 17. decembra 2014 (Rvp 5823/2015), sp. zn. 5 ECdo 124/2014 z 30. januára 2015 (Rvp 5824/2015), sp. zn. 5 Oboer 271/2013 z 12. februára 2015 (Rvp 5825/2015), sp. zn. 7 ECdo 188/2014 z 28. januára 2015 (Rvp 5826/2015), sp. zn. 3 ECdo 323/2013 z 12. februára 2015 (Rvp 5827/2015), sp. zn. 8 ECdo 124/2014 z 10. decembra 2014 (Rvp 5828/2015), sp. zn. 3 ECdo 103/2014 z 12. februára 2015 (Rvp 5829/2015), sp. zn. 5 ECdo 42/2014 z 30. januára 2015 (Rvp 5830/2015), sp. zn. 5 Oboer 27/2014 z 28. januára 2015 (Rvp 5874/2015), sp. zn. 4 ECdo 38/2014 z 20. januára 2015 (Rvp 5875/2015), sp. zn. 4 Oboer 16/2014 z 30. decembra 2014 (Rvp 5876/2015), sp. zn. 1 Oboer 283/2014 z 10. februára 2015 (Rvp 6322/2015), sp. zn. 5 ECdo 104/2014

z 24. februára 2015 (Rvp 6323/2015), sp. zn. 6 ECdo 38/2014 z 18. februára 2015 (Rvp 6324/2015), sp. zn. 6 ECdo 99/2014 z 26. februára 2015 (Rvp 6325/2015), sp. zn. 5 ECdo 168/2014 z 24. februára 2015 (Rvp 6326/2015), sp. zn. 7 ECdo 158/2014 z 28. januára 2015 (Rvp 6327/2015), sp. zn. 3 ECdo 38/2014 z 3. februára 2015 (Rvp 6328/2015), sp. zn. 5 ECdo 241/2014 zo 4. februára 2015 (Rvp 6329/2015), sp. zn. 1 Oboer 61/2013 z 27. januára 2015 (Rvp 6330/2015), sp. zn. 4 Cdo 98/2013 (správne má byť 4 Cdo 89/2013, pozn.) z 23. septembra 2014 (Rvp 6331/2015), sp. zn. 1 Oboer 239/2013 z 27. januára 2015 (Rvp 6332/2015), sp. zn. 3 ECdo 211/2014 z 3. februára 2015 (Rvp 6333/2015), sp. zn. 3 ECdo 51/2014 z 3. februára 2015 (Rvp 6334/2015), sp. zn. 3 ECdo 64/2014 zo 14. januára 2015 (Rvp 6335/2015), sp. zn. 3 Oboer 72/2014 z 24. februára 2015 (Rvp 6336/2015), sp. zn. 6 ECdo 85/2014 z 28. januára 2015 (Rvp 6455/2015), sp. zn. 3 ECdo 44/2014 z 12. februára 2015 (Rvp 6456/2015), sp. zn. 3 Oboer 70/2014 z 19. februára 2015 (Rvp 6457/2015), sp. zn. 6 ECdo 91/2014 z 28. januára 2015 (Rvp 6458/2015), sp. zn. 3 ECdo 217/2014 z 29. januára 2015 (Rvp 6459/2015), sp. zn. 8 ECdo 266/2014 z 10. februára 2015 (Rvp 6460/2015), sp. zn. 4 Oboer 284/2013 z 30. decembra 2014 (Rvp 6461/2015), sp. zn. 3 Oboer 53/2014 z 26. februára 2015 (Rvp 6462/2015), sp. zn. 6 ECdo 105/2014 z 26. februára 2015 (Rvp 6463/2015), sp. zn. 5 Oboer 61/2014 z 26. februára 2015 (Rvp 6464/2015), sp. zn. 1 Oboer 313/2014 z 18. februára 2015 (Rvp 6465/2015), sp. zn. 8 ECdo 234/2014 z 10. februára 2015 (Rvp 6466/2015), sp. zn. 3 ECdo 110/2014 z 12. februára 2015 (Rvp 6467/2015), sp. zn. 6 ECdo 6/2014 z 28. januára 2015 (Rvp 6468/2015), sp. zn. 1 Oboer 252/2013 z 27. januára 2015 (Rvp 6469/2015), sp. zn. 1 ECdo 142/2014 z 28. januára 2015 (Rvp 6470/2015), sp. zn. 4 ECdo 46/2014 z 20. januára 2015 (Rvp 6471/2015), sp. zn. 7 ECdo 96/2014 z 28. januára 2015 (Rvp 6472/2015), sp. zn. 5 ECdo 97/2014 zo 4. februára 2015 (Rvp 6473/2015), sp. zn. 4 Oboer 276/2013 z 30. októbra 2014 (Rvp 6474/2015), sp. zn. 4 Oboer 297/2013 z 30. januára 2015 (Rvp 6475/2015), sp. zn. 3 ECdo 247/2014 z 26. februára 2015 (Rvp 6476/2015), sp. zn. 5 Oboer 227/2013 z 9. septembra 2014 (Rvp 6477/2015), sp. zn. 1 Oboer 228/2013 z 27. januára 2015 (Rvp 6478/2015), sp. zn. 3 ECdo 313/2013 z 12. februára 2015 (Rvp 6480/2015), sp. zn. 3 ECdo 319/2013 z 12. februára 2015 (Rvp 6481/2015), sp. zn. 6 ECdo 24/2014 z 26. februára 2015 (Rvp 7730/2015),

sp. zn. 3 Oboer 80/2014 z 19. februára 2015 (Rvp 7731/2015), sp. zn. 8 ECdo 264/2014 z 23. februára 2015 (Rvp 7732/2015), sp. zn. 3 ECdo 35/2014 z 5. marca 2015 (Rvp 7733/2015), sp. zn. 3 ECdo 70/2014 z 5. marca 2015 (Rvp 7734/2015), sp. zn. 7 ECdo 215/2014 z 28. januára 2015 (Rvp 7735/2015), sp. zn. 3 Oboer 82/2014 z 24. februára 2015 (Rvp 7736/2015), sp. zn. 3 ECdo 185/2014 z 5. marca 2015 (Rvp 7737/2015), sp. zn. 3 Oboer 85/2014 z 19. februára 2015 (Rvp 7738/2015), sp. zn. 4 ECdo 34/2014 z 19. februára 2015 (Rvp 7739/2015), sp. zn. 3 ECdo 141/2014 z 12. marca 2015 (Rvp 7740/2015), sp. zn. 3 ECdo 245/2014 z 5. marca 2015 (Rvp 7741/2015), sp. zn. 3 ECdo 91/2014 z 12. marca 2015 (Rvp 7742/2015), sp. zn. 8 ECdo 268/2014 z 22. januára 2015 (Rvp 7743/2015) a postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu, a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSŤ, s. r. o., vedené pod spisovými značkami: Rvp 500/2015, Rvp 501/2015, Rvp 502/2015, Rvp 503/2015, Rvp 504/2015, Rvp 505/2015, Rvp 506/2015, Rvp 507/2015, Rvp 508/2015, Rvp 509/2015, Rvp 510/2015, Rvp 511/2015, Rvp 512/2015, Rvp 513/2015, Rvp 514/2015, Rvp 542/2015, Rvp 543/2015, Rvp 544/2015, Rvp 545/2015, Rvp 546/2015, Rvp 547/2015, Rvp 548/2015, Rvp 549/2015, Rvp 1047/2015, Rvp 1048/2015, Rvp 1049/2015, Rvp 1050/2015, Rvp 1051/2015, Rvp 1052/2015, Rvp 1053/2015, Rvp 1054/2015, Rvp 1055/2015, Rvp 1056/2015, Rvp 1057/2015, Rvp 1558/2015, Rvp 1559/2015, Rvp 1560/2015, Rvp 1561/2015, Rvp 1562/2015, Rvp 1563/2015, Rvp 1564/2015, Rvp 1565/2015, Rvp 1566/2015, Rvp 1567/2015, Rvp 1568/2015, Rvp 1569/2015, Rvp 1570/2015, Rvp 1608/2015, Rvp 1609/2015, Rvp 1610/2015, Rvp 1611/2015, Rvp 1612/2015, Rvp 2634/2015, Rvp 2635/2015, Rvp 2636/2015, Rvp 2637/2015, Rvp 2638/2015, Rvp 2639/2015, Rvp 2640/2015, Rvp 2641/2015, Rvp 2642/2015, Rvp 2643/2015, Rvp 2644/2015, Rvp 5445/2015, Rvp 5446/2015, Rvp 5447/2015, Rvp 5448/2015, Rvp 5449/2015, Rvp 5450/2015, Rvp 5451/2015, Rvp 5452/2015, Rvp 5457/2015, Rvp 5458/2015, Rvp 5459/2015, Rvp 5460/2015, Rvp 5461/2015, Rvp 5462/2015, Rvp 5463/2015, Rvp 5464/2015, Rvp 5465/2015, Rvp 5466/2015, Rvp 5467/2015, Rvp 5468/2015,

Rvp 5469/2015, Rvp 5470/2015, Rvp 5773/2015, Rvp 5774/2015, Rvp 5775/2015, Rvp 5776/2015, Rvp 5777/2015, Rvp 5778/2015, Rvp 5779/2015, Rvp 5780/2015, Rvp 5823/2015, Rvp 5824/2015, Rvp 5825/2015, Rvp 5826/2015, Rvp 5827/2015, Rvp 5828/2015, Rvp 5829/2015, Rvp 5830/2015, Rvp 5874/2015, Rvp 5875/2015, Rvp 5876/2015, Rvp 6322/2015, Rvp 6323/2015, Rvp 6324/2015, Rvp 6325/2015, Rvp 6326/2015, Rvp 6327/2015, Rvp 6328/2015, Rvp 6329/2015, Rvp 6330/2015, Rvp 6331/2015, Rvp 6332/2015, Rvp 6333/2015, Rvp 6334/2015, Rvp 6335/2015, Rvp 6336/2015, Rvp 6455/2015, Rvp 6456/2015, Rvp 6457/2015, Rvp 6458/2015, Rvp 6459/2015, Rvp 6460/2015, Rvp 6461/2015, Rvp 6462/2015, Rvp 6463/2015, Rvp 6464/2015, Rvp 6465/2015, Rvp 6466/2015, Rvp 6467/2015, Rvp 6468/2015, Rvp 6469/2015, Rvp 6470/2015, Rvp 6471/2015, Rvp 6472/2015, Rvp 6473/2015, Rvp 6474/2015, Rvp 6475/2015, Rvp 6476/2015, Rvp 6477/2015, Rvp 6478/2015, Rvp 6480/2015, Rvp 6481/2015, Rvp 7730/2015, Rvp 7731/2015, Rvp 7732/2015, Rvp 7733/2015, Rvp 7734/2015, Rvp 7735/2015, Rvp 7736/2015, Rvp 7737/2015, Rvp 7738/2015, Rvp 7739/2015, Rvp 7740/2015, Rvp 7741/2015, Rvp 7742/2015 a Rvp 7743/2015 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 500/2015.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSŤ, s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 13. januára 2015, 16. januára 2015, 29. januára 2015, 10. februára 2015, 11. februára 2015, 26. februára 2015, 20. apríla 2015, 24. apríla 2015, 27. apríla 2015, 28. apríla 2015, 4. mája 2015, 5. mája 2015 a 25. mája 2015 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSŤ, s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorými namietala porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“), ako aj

práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a uzneseniami Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) uvedenými v záhlaví tohto uznesenia (ďalej len „napadnuté uznesenia krajského súdu“), ako aj postupom a uzneseniami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uvedenými v záhlaví tohto uznesenia (ďalej len „napadnuté uznesenia najvyššieho súdu“).

Zo sťažností a z ich príloh vyplýva, že sťažovateľka sa v rámci svojej podnikateľskej činnosti zaoberá inter alia poskytovaním úverov z vlastných zdrojov. Sťažovateľka poskytla na základe zmlúv o úvere uzavretých s dlžníkmi úvery, ktoré boli títo povinní vrátiť podľa podmienok dojednaných v úverových zmluvách. Vzhľadom na skutočnosť, že dlžníci dobrovoľne nepristúpili k úhrade svojich záväzkov, ich pohľadávky voči sťažovateľke sa stali splatnými a v nadväznosti na podmienky dojednané v úverových zmluvách, obsahujúce vo väčšine prípadov tzv. rozhodcovskú doložku boli sťažovateľkou začaté rozhodcovské konania pred ňou zvoleným rozhodcovským súdom. Následne boli na základe rozhodcovských rozsudkov vydaných v týchto konaniach začaté exekučné konania. V ďalších prípadoch boli na základe splnomocnenia udeleného dlžníkmi pri podpise úverovej zmluvy spísané splnomocnencom dlžníkov notárske zápisnice, ktoré sa taktiež stali exekučnými titulmi, na podklade ktorých boli v prospech sťažovateľky začaté exekučné konania.

V priebehu exekučných konaní bolo uzneseniami príslušných okresných súdov v sťažovateľkou napadnutých konaniach rozhodnuté o zastavení prebiehajúcich exekučných konaní. Krajský súd po podaní odvolaní zo strany sťažovateľky svojimi rozhodnutiami potvrdil napadnuté uznesenia príslušných okresných súdov, najvyšší súd následne dovolania sťažovateľky ako procesne neprípustné odmietol a súčasne v tom-ktorom konaní rozhodol aj o zamietnutí jej procesných návrhov na prerušenie dovolacích konaní.

Sťažovateľka v predostretej argumentácii atakuje právne závery vyplývajúce z rozhodovacej činnosti krajského súdu a najvyššieho súdu, ktorým vytýka ich nesprávnosť z hľadiska právneho posúdenia relevantných hmotnoprávných ustanovení príslušných právnych predpisov na predmetnú právnu vec. Za relevantné pochybenie v postupe

a rozhodovaní krajského súdu, ako aj najvyššieho súdu považuje predovšetkým skutočnosť, že o zastavení uvedených exekučných konaní bolo rozhodnuté bez toho, aby boli predtým účastníci exekučných konaní upozornení na neprijateľnú podmienku konania a mali možnosť sa k nej vyjadriť, čím bola sťažovateľka ukrátená o reálnu možnosť domáhať sa, aby všeobecné súdy konajúce v jej právnych veciach zohľadnili jej nesúhlas s touto neprijateľnosťou podmienky. Uvedeným postupom krajského súdu a najvyššieho súdu došlo podľa sťažovateľky k porušeniu čl. 47 charty, teda k porušeniu základného práva na účinný prostriedok nápravy, ako aj základného práva na spravodlivý proces vrátane porušenia zásady kontradiktórnosti konania.

Najvyšší súd sa podľa sťažovateľky tiež dopustil porušenia jej základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, pretože sa „*neobrátil na Súdny dvor Európskej únie s otázkou, ktorú paradoxne v čase jeho konania už Súdny dvor Európskej únie riešil ani nevyčkal na rozhodnutie Európskeho súdneho dvora...*“. V tejto súvislosti sťažovateľka poukazuje na rozsudok Súdneho dvora Európskych spoločenstiev (ďalej len „Súdny dvor“) vo veci Banif Plus Bank Zrt proti Csaba Csipai a spol. C-472/11 z 21. 2. 2013, z ktorého má vyplývať, že čl. 6 ods. 1 a čl. 7 ods. 1 smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa má vykladať v tom zmysle, že vnútroštátny súd, ktorý konštatoval ex offo nekalú povahu zmluvnej podmienky, nemusí na to, aby mohol vyvodiť dôsledky tohto konštatovania, čakať, či spotrebiteľ informovaný o svojich právach navrhne, aby uvedená podmienka bola zrušená, avšak zásada kontradiktórnosti vo všeobecnosti zaväzuje vnútroštátny súd, ktorý konštatoval v rámci preskúmania ex offo nekalú povahu zmluvnej podmienky, informovať účastníkov konania v spore a vyzvať ich, aby sa k tomu kontradiktórne vyjadrili spôsobom, ktorý na tento účel ustanovujú vnútroštátne procesnoprávne predpisy.

Sťažovateľka je tiež toho názoru, že najvyšší súd „*sa mal obrátiť na Súdny dvor Európskej únie vo veci výkladu čl. 3 ods. 1 smernice 93/13/ES v tom zmysle, či rozhodcovská doložka, podľa ktorej musí spotrebiteľ riešiť spory s dodávateľom, ak tak navrhne dodávateľ, v rozhodcovskom konaní, je podľa § 53 ods. 1 a ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka neprijateľnou podmienkou, pretože pri prihliadnutí na relevantnú*

judikatúru Spolkového súdneho dvora v Nemecku a Ústavného súdu Českej republiky by nemohol dodržať jednu z podmienok acte clair, že výklad a správna aplikácia čl. 3 ods. 1 smernice 93/13/ES musia byť úplne zjavné, čo vyžaduje zohľadniť okrem jazykových verzií textu, používania terminológie a právnych pojmov komunitárneho práva, vzatie na zreteľ odlišnosti interpretácie komunitárneho práva aj ubezpečenie sa, že výklad vnútroštátneho súdu je rovnako zjavný ostatným súdom členských štátov. Najvyšší súd Slovenskej republiky si túto povinnosť nesplnil.“. V tejto súvislosti sťažovateľka poukázala na viacero rozhodnutí Spolkového súdneho dvora Nemecka a Ústavného súdu Českej republiky.

V nadväznosti na uvedené sťažovateľka žiada, aby ústavný súd vydal rozhodnutie, ktorým vysloví porušenie jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj základného práva podľa čl. 47 charty postupom a napadnutými uzneseniami krajského súdu a postupom a napadnutými uzneseniami najvyššieho súdu v uvedených konaniach, zruší uznesenia krajského súdu a uznesenia najvyššieho súdu, veci vráti na ďalšie konanie a sťažovateľke prizná primerané finančné zadost'učinenie, ako aj úhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde

nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažností je tvrdenie sťažovateľky o porušení ňou označených práv zaručených ústavou, dohovorom a chartou postupom a napadnutými uzneseniami krajského súdu, ako aj postupom a napadnutými uzneseniami najvyššieho súdu.

II.A K spoločnému prerokovaniu vecí

Podľa § 31a ods. 1 zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

V zmysle § 166 ods. 1 CSP v záujme hospodárnosti konania súd spojí na spoločné konanie také veci, ktoré sa pred ním začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých strán. Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným § 31a ods. 1 zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 166 ods. 1 CSP.

S prihliadnutím na obsah sťažností, ktoré sú predmetom tohto prerokovania pred ústavným súdom, a z ich obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť a taktiež prihliadajúc na totožnosť v osobe sťažovateľky, krajského súdu a najvyššieho súdu, proti ktorým tieto sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd, aplikujúc označené právne normy, tak, že predmetné sťažnosti spojil na spoločné konanie (bod 1 výroku tohto uznesenia).

II.B K namietanému porušeniu označených práv postupom a napadnutými uzneseniami krajského súdu

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom alebo rozhodnutím všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, II. ÚS 172/2011).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru. Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (obdobne napr. II. ÚS 71/97, IV. ÚS 195/07, III. ÚS 24/2010). Nútený výkon súdnych a iných rozhodnutí vrátane súdnej exekúcie podľa Exekučného poriadku je podľa stabilnej judikatúry ústavného súdu (PL. ÚS 21/00, I. ÚS 5/00, II. ÚS 143/02, III. ÚS 60/04) súčasťou základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké

právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, III. ÚS 151/05). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy (I. ÚS 13/01, I. ÚS 120/04).

Ústavný súd v danom prípade považoval za významné vyriešiť zásadný problém sťažovateľky, a to či krajský súd rozhodujúci v rámci exekučného konania o odvolaní proti prvostupňovým rozhodnutiam, ktorými bola exekúcia zastavená, mal právomoc skúmať prípustnosť exekúcie z hľadiska relevantnosti exekučných titulov, ktorými boli rozhodcovské rozsudky rozhodcovského súdu, resp. notárske zápisnice obsahujúce právny záväzok.

Ústavný súd po preskúmaní sťažností zistil, že argumenty sťažovateľky sú v podstate totožné s jej argumentmi, ktoré použila v stovkách iných sťažností, ktoré už riešil ústavný súd tak, že ich vo vzťahu k uzneseniam krajských súdov potvrdzujúcim rozhodnutia okresných súdov o zastavení exekúcie odmietol ako zjavne neopodstatnené. Sťažovateľka označila len iné konania krajského súdu, postupom ktorého malo dôjsť k porušeniu ňou označených práv. Zo skoro totožnej argumentácie sťažovateľky uvedenej v jej sťažnostiach možno vyvodiť, že odôvodnenie napadnutých rozhodnutí krajského súdu obsahovalo, čo sa týka skutkových zistení a právneho posúdenia veci krajským súdom, obdobné závery ako vo veciach, ktoré už boli ústavným súdom preskúmané a rozhodnuté.

Ústavný súd už vo viacerých svojich rozhodnutiach podrobne analyzoval dôvody zjavnej neopodstatnenosti sťažností sťažovateľky, v ktorých vyslovil, že okresný súd

je nielen oprávnený, ale aj povinný skúmať zákonnosť exekučného titulu v ktoromkoľvek štádiu už začatého exekučného konania, a nielen v súvislosti s vydaním poverenia na vykonanie exekúcie, a to napr. aj pre účely zistenia existencie dôvodu, pre ktorý by bolo potrebné už začaté exekučné konanie zastaviť podľa § 57 ods. 2 Exekučného poriadku. V tejto súvislosti na podporu svojej argumentácie poukázal na ustálenú judikatúru najvyššieho súdu, ktorá je sťažovateľke známa aj z napádaných rozhodnutí krajského súdu v obdobných právnych veciach (napr. R 56/1995, R 58/1997, R 70/1998 a R 72/1998 publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky).

Pri predbežnom prerokovaní týchto sťažností sa teda ústavný súd plne stotožňuje s dôvodmi uvedenými vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach, napr. uzneseniach sp. zn. I. ÚS 382/2012 z 22. augusta 2012, sp. zn. II. ÚS 303/2012 z 5. septembra 2012, sp. zn. III. ÚS 7/2013 z 15. januára 2013, sp. zn. II. ÚS 377/2013 z 26. júna 2013, sp. zn. III. ÚS 386/2013 z 28. augusta 2013 a sp. zn. II. ÚS 322/2016 zo 14. apríla 2016, ako aj ďalších rozhodnutiach, ktoré skončili odmietnutím rovnakých a opakujúcich sa sťažností sťažovateľky z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti, pri akceptovaní právnych záverov rozhodnutí všeobecných súdov o vyhlásení exekúcií za neprípustné a ich zastavení v stovkách prípadov, pretože rozhodcovské rozsudky alebo notárske zápisnice, na podklade ktorých boli exekúcie vedené (resp. navrhnuté), neboli z rôznych dôvodov spôsobilými exekučnými titulmi na vedenie exekúcií.

Keďže sťažovateľke sú už z predchádzajúcej rozhodovacej činnosti ústavného súdu notoricky známe dôvody, pre ktoré ústavný súd iné jej obdobné sťažnosti odmietol ako zjavne neopodstatnené, nepovažuje za účelné uvádzať podrobnejšie argumenty, pre ktoré dospel k rozhodnutiu vyplývajúcejmu z 2. bodu výroku tohto uznesenia, a v tejto súvislosti odkazuje na odôvodnenie uvedených rozhodnutí ústavného súdu vydaných v obdobných sťažovateľkiných veciach.

Vzhľadom na postavenie ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovacej činnosti všeobecných súdov a s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu

podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosti v časti smerujúcej proti postupu krajského súdu odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu ich zjavnej neopodstatnenosti.

II.C K namietanému porušeniu označených práv postupom a napadnutými uzneseniami najvyššieho súdu

Sťažovateľka v sťažnostiach tiež namietala porušenie základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a napadnutými uzneseniami najvyššieho súdu, ktorými boli ňou podané dovolania odmietnuté ako neprípustné.

Ústavný súd už uviedol, že „Predpokladom uplatnenia práva na spravodlivý proces, ktoré sa zaručuje čl. 6 ods. 1 dohovoru, je nezávislosť a nestrannosť súdu. Formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru“ (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť.

Právo na súdnu ochranu sa v občianskoprávnom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom vrátane dovolacích konaní. V dovolacom konaní procesné podmienky upravuje § 236 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30. júna 2016 (ďalej len „OSP“).

V rámci všeobecnej úpravy prípustnosti dovolania proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu z § 237 OSP výslovne vyplýva, že dovolanie je prípustné, len pokiaľ ide

o prípady uvedené pod písmenom a) až g) tohto zákonného ustanovenia. Dovolanie je prípustné aj proti rozhodnutiu odvolacieho súdu v prípadoch uvedených v § 238 OSP.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, m. m. I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00).

Ústavný súd z tohto hľadiska preskúmal napadnuté uznesenia najvyššieho súdu, pričom nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup najvyššieho súdu nemajúci oporu v zákone.

Ústavný súd konštatuje, že právny názor najvyššieho súdu o neprípustnosti dovolania je v napadnutých rozhodnutiach zdôvodnený vyčerpávajúcim spôsobom a presvedčivo. V odôvodnení napadnutých rozhodnutí najvyšší súd dostatočným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré bolo potrebné dovolania sťažovateľky odmietnuť ako neprípustné, a to jednak podľa § 239 OSP, ako aj podľa § 237 OSP.

Otázka posúdenia, či sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96).

Pokiaľ sa sťažovateľka s právnym názorom najvyššieho súdu v otázke akceptácie vyslovenej neprípustnosti ňou podaných dovolaní nestotožňuje, ústavný súd napokon dodáva, že otázka posúdenia splnenia zákonných podmienok dovolacieho konania patrí všeobecným súdom a jej riešenie nemôže viesť k záveru o porušení sťažovateľkou označených práv. K námietkam uvedeným v sťažnostiach ústavný súd tiež konštatuje, že najvyšší súd v rámci dovolacieho konania nerozhodoval o veci meritórne, ale iba procesne, nezistiac dovolacie dôvody podľa § 237 OSP.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd vyhodnotil argumentáciu sťažovateľky odôvodňujúcu porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru ako nedostatočnú na to, aby na jej základe bolo možné v prípade prijatia sťažnosti na ďalšie konanie zistiť a preskúmať spojitosť medzi napadnutými uzneseniami najvyššieho súdu a namietaným porušením označených práv. Napadnuté rozhodnutia najvyššieho súdu nemôžu byť v takej príčinnej súvislosti s namietaným porušením základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru aj preto, že toto porušenie sa nedá vyvodiť iba z určitého výkladu a aplikácie platných procesných noriem upravujúcich postup občianskoprávných súdov v opravných konaniach (podobne aj I. ÚS 66/98, II. ÚS 811/00).

Vzhľadom na uvedené ústavný súd odmietol sťažnosti sťažovateľky v tejto časti ako zjavne neopodstatnené.

V súvislosti s námietkou sťažovateľky, v zmysle ktorej pochybenie v postupe najvyššieho súdu, a teda porušenie základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, spočíva najmä v tom, že rozhodol o dovolaniach sťažovateľky bez toho, aby

predtým podal žiadosť Súdnemu dvoru na rozhodnutie o predbežnej otázke podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, ústavný súd poukazuje na odôvodnenie uznesenia č. k. IV. ÚS 299/2012-16 zo 7. júna 2012 vo veci inej sťažnosti podanej sťažovateľkou, v ktorom ústavný súd sťažovateľke podrobne vysvetlil, že „nie každé nepredloženie prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru, ktoré by mohlo byť v rozpore s právom Európskej únie, musí mať automaticky za následok porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (m. m. II. ÚS 129/2010)“, pričom svoj právny názor zároveň oprel aj o uznesenie Spolkového ústavného súdu Nemecka 2 BvR 2419/06 zo 6. 5. 2008 a rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Ullens de Schooten a Rezabek proti Belgicku z 20. 9. 2011 (sťažnosti č. 3989/07 a č. 38353/07).

Dôvody, pre ktoré všeobecné súdy nepovažujú za potrebné obracať sa na Súdny dvor vo veci vykladania smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých zmluvných podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, ústavný súd považuje za akceptovateľné (bližšie napr. II. ÚS 304/2012) a sťažovateľkou predloženú argumentáciu k tejto otázke nepovažoval za spôsobilú vyvrátiť záver o ústavnej konformnosti postupu najvyššieho súdu v napadnutých konaniach.

Na uvedenom nemení nič ani argumentácia sťažovateľky o porušení základného práva na účinný prostriedok nápravy a na spravodlivý proces zaručeného čl. 47 charty a z neho vyplývajúcej zásady kontradiktórnosti konania tým, že konajúce súdy pred rozhodnutím o posúdení zmluvnej podmienky (rozhodcovskej doložky) ako nekalej nedali účastníkom konania príležitosť vyjadriť sa k týmto dôvodom, tak ako to sťažovateľka odvodzuje z rozsudku Súdneho dvora vo veci Banif Plus Bank Zrt proti Csaba Csipai a spol. C-472/11 z 21. 2. 2013. Ústavný súd v tejto súvislosti predovšetkým pripomína, že sťažovateľka mala možnosť oboznámiť sa s dôvodmi zastavenia exekučného konania z už uvádzaných dôvodov z uznesení príslušných okresných súdov, proti ktorým aj podala odvolania, v ktorých sa k týmto dôvodom vyjadrila. Obdobne aj povinní z exekúcie, ktorí majú v zmluvnom vzťahu so sťažovateľkou postavenie spotrebiteľov, mali po doručení uznesení prvostupňového súdu možnosť vyjadriť sa (prípadne podať odvolanie proti uzneseniu okresného súdu) v tom smere, že si neprajú, aby bolo v ich prípadoch vylúčené uplatnenie nekalej zmluvnej podmienky. Sťažovateľkou uplatnenými argumentmi sa

krajský súd v napadnutých uzneseniach náležite zaoberal a vyložil svoje závery, pre ktoré vzhliadol uznesenia príslušných okresných súdov ako vecne správne.

Pre ústavnú udržateľnosť napadnutého postupu a uznesení postačuje, aby bola zásada kontradiktórnosti dodržaná v konaní ako celku (v posudzovaných prípadoch v konaní na oboch stupňoch). Presadzovanie názoru, že na každom jednom stupni súdnictva musí byť uvedená zásada dodržaná bez výnimky, by podľa názoru ústavného súdu odvolaciemu súdu v zásade prisúdilo len funkciu akéhosi kasačného orgánu bez reálnej možnosti konvalidovať prípadné procesné nedostatky vlastným postupom. Na základe uvedeného preto ústavný súd dospel k záveru, že postupom najvyššieho súdu a jeho uzneseniami bol v daných veciach princíp kontradiktórnosti súdneho konania, ktorý je obsahom základného práva zaručeného aj v čl. 47 charty, dodržaný, čím k jeho porušeniu dôjsť nemohlo.

Na základe uvedených dôvodov boli preto sťažnosti sťažovateľky aj v tejto časti odmietnuté ako zjavne neopodstatnené.

Keďže boli sťažnosti sťažovateľky ako celok odmietnuté, ústavný súd už o ďalších návrhoch sťažovateľky v nich uplatnených nerozhodoval.

Súčasne ústavný súd dáva sťažovateľke do pozornosti, že v prípade opakujúcich sa sťažností založených na tých istých skutkových a právnych okolnostiach ústavný súd rozhodne bez odôvodnenia iba s poukazom na svoje v týchto okolnostiach identické rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. augusta 2016